

Lov om Lærlingeforholdet af 7. Maj 1937, altsaa de *faglærte* unge, for at søge Ungdomsskolen, idet den faglærtes Uddannelse stiller ham paa en helt anden Plads end den ufaglærte.

Den faglærte, Lærlingen, faar gennem sin Læretid normalt et indgaaende Kendskab til sit Fag, og den nøje Forbindelse mellem praktisk og teoretisk Uddannelse og Bevidstheden om, at Uddannelsen har et Maal, giver den faglærte større Muligheder for at føle Samhørighed med Erhvervet og Faget og se en Fremtid i sit Arbejde.

Indholdet af hans Fritid er i højere Grad bestemt af Uddannelsen og de dertil knyttede Interesser, og Uddannelsens planmæssige og fremadskridende Karakter betinger, at hans Udvikling mere former sig som en Modning end den ufaglærtes.

Selv om Lærlinguddannelsen er overvejende faglig bestemt, kan den derfor i Forbindelse med det konstante Milieu under Læretiden ikke undgaa et virke intellektuelt og karaktermæssigt opdragende, og den faglærte faar i mere udtalt Grad end den ufaglærte Livsmaal og positiv Samfundsindstilling.

En yderligere Grund for Udvalget til ikke at beskæftige sig med de faglærte unge har været, at der om disses Forhold er udtømmende lovgivet gennem en lang Aarrække, sidst gennem Lærlingeloven af 7. Maj 1937, og at denne Lovgivning netop ogsaa indeholder Regler om Lærlingenes teoretiske Uddannelse.

Foruden de egentlige faglærte, for hvem der skal oprettes Lærekontrakt, og som efter Lærlingelovens § 12 har Pligt til at søge den for Faget almindelige almendannende og faglige Uddannelse paa en af de af Handelsministeren anerkendte faglige Skoler, omfatter Loven imidlertid andre, som antages til „Udførelse af et vist Specialarbejde, som ikke fordrer nogen faglig Uddannelse“ (*Specialarbejdere*) eller til „Arbejde, der bestaar i Udlevering af Varer i Forretninger, hvis Omfang og Art er af en saadan Beskaffenhed, at der ikke er Mulighed for at give en faglig Uddannelse“ (*Ekspeditricer o. lign.*). Disse Personer, for hvem der ikke skal oprettes Lærekontrakt, men kun en skriftlig Arbejdskontrakt, er Arbejdsgiveren efter Lærlingelovens § 13 forpligtet til at give Adgang til at deltage i almenuddannende Undervisning enten paa en af de anerkendte faglige Skoler eller i en Aftenskole.

For Udvalget var det nu Spørgsmaalet, om disse Grupper burde inddrages under den tvungne Ungdomsskoles Omraade, og hvorledes i det hele Afgrænsningen mellem dette og det samlede under Lærlingeloven hørende Omraade skulde foretages. Endvidere var der i Udvalget givet Udtryk for, at Lærlinguddannelsen ikke opfylder de Forudsætninger om en almendannende Undervisning, som Lærlingeloven indeholder, og at en Forhandling med de af Lærlingeloven indsatte Myndigheder vilde være ønskelig med Hensik paa en Afstemning af og et eventuelt Samvirke mellem de to Omraader.

Udvalget anmodede derfor som nærmere omtalt i Indledningen Handelsministeriet om at lade sig repræsentere ved Forhandlinger angaaende disse Spørgsmaal, og de af Handelsministeriet udpegede Repræsentanter har herefter ligesom Socialministeriets Repræsentant stillet deres Sagkundskab til Raadighed ved Forslagets Udformning, ligesom Udvalget har haft Lejlighed til at gøre dem bekendt med sine Synspunkter angaaende ovennævnte Forhold.

Fra Handelsministeriets Side har det under Forhandlingerne været fremhævet, at de nærmere Spørgsmaal vedrørende Lærlingelovens Omraade og den indbyrdes Afgrænsning af de af Loven omfattede Kategorier er inde i en Udvikling, som endnu er langt fra sin Afslutning, og at et Indgreb i denne Udvikling, hvorved man henførte alle de i Lærlingelovens § 13 nævnte Personer til den tvungne Ungdomsskole, derfor ikke vilde være ønskeligt. Et saadant Skridt maatte ogsaa af den Grund fraraades, at de faglige Skoler frivilligt søges af et stort Antal unge — for Handelsskolernes Vedkommende indtil 20 pCt. — som ikke har Pligt dertil, men som nødtigt skulde berøves denne Adgang.